

سفر به ژاپن؛ شهر، ترافیک، وسایل نقلیه - ۳

مبلان شهری، ترافیک و حمل و نقل شهری در ژاپن تفاوت چشمگیری با آنچه که در کشورمان می‌بینیم دارد.

همشهری آنلاین- علی کدخدازاده

مبلان شهری، ترافیک و حمل و نقل شهری در ژاپن تفاوت چشمگیری با آنچه که در کشورمان می‌بینیم دارد.

توکیو شهری بزرگ است با بیش از 13 میلیون جمعیت. خیابان‌های بزرگ و پهن، خیابان‌های بسیار باریک، خطوط اتوبوس و تاکسی و مترو و مبلان شهری در این شهر و دو شهر دیگری که دیدم، یعنی کیوتو و کاناواوا، با آنچه که در تهران و دیگر شهرهای کشم، منبسم متفاوت است. شهرهایی بدون تابلوهای پارک ممنوع

در شهرهایی که من دیدم هیچ تابلوی پارک ممنوعی دیده نمی‌شود. دلیل آن است که اصولاً هیچ وسیله نقلیه‌ای در هیچ نقطه شهری حق پارک کردن در هیچ خیابانی را ندارد. در کشوری که تولیدکننده اتومبیل‌های متنوع است، رانندگان اجازه ندارند در خیابان پارک کنند به همین دلیل خرید اتومبیل امری دشوار است.

کی‌ای‌کو (keiko) همراه جوان من در این سفر می‌گفت که نمی‌تواند ماشین بخرد. او سه دلیل داشت؛ قیمت اتومبیل به همراه مالیات آن بالاست. سوخت گران است. امکان خرید یا اجاره پارکینگ برای اتومبیل را ندارد.

ما در فارسی مثلی داریم که می‌گوید؛ "اول چاه را بکن و بعد منار را بدزد." این مثال حکایت خرید اتومبیل در ژاپن است. کسی که می‌خواهد اتومبیل بخرد پیش از هر اقدامی باید بداند که آیا می‌تواند در محل زندگی خود و در محل کارش پارک‌کنی برای پارک اتومبیل خود بخرد یا کرایه کند؟ اتومبیل‌ها در ژاپن از پارکینگ خارج می‌شوند و باید در یک پارکینگ پارک شوند. فرق نمی‌کند چه شغلی داری باید در محل کارت یا پارک‌کنی در آن نزدیکی‌ها یا هر جای دیگر یک محل پارک داشته باشی تا با ارائه سند آن بتوانی اتومبیل داشته باشی. به طور کلی تنها اتومبیل‌های مستقر در کنار خیابان‌ها، تاکسی‌ها هستند که در ایستگاه‌ها، خدشت سه هم قرار دارند و با اتومبیل‌ها، حمام، یک خدمت با عرصه محصا. اتوبوس، دوچرخه، مترو

بعضی از شهرهای ژاپن مثل کاناواوا مترو ندارند در این شهرها و دیگر شهرهایی هم که مترو دارند، مردم از اتوبوس برای رفت و آمد استفاده می‌کنند. در ایستگاه‌ها خطوط مختلف شهری توقف دارند. ساعت حرکت‌ها دقیقاً مشخص است و با تقریب بسیار کمی اتوبوس‌ها در ایستگاه‌ها حاضر می‌شوند. اتوبوس‌ها نیز بسیار مدرن و راحت هستند.

مردم کمتر از تاکسی استفاده می‌کنند چون گران است. تعداد بسیار زیادی از شهروندان در این شهرها از دوچرخه استفاده می‌کنند. تصویر زنان و مردانی که در سنین مختلف و با تیپ‌های مختلف حتی با لباس رسمی اداری با دوچرخه در حال تردد هستند یک امر طبیعی است. در زیر باران مادرانی را می‌بینید که کودک خود را در ترک‌بند ایمن دوچرخه خود سوار کرده و حتی چتری در یک دست دارند و در حال حرکت‌اند.

اما در توکیو مترو حرف اول را می‌زند. شهر بسیار بزرگ است و گاه برای سفر از محل زندگی به محل کار، فرد باید یک ساعت زمان صرف کند و دو یا سه بار خط مترو را عوض کند. در ابتدای روز، حضور مردم در مترو وحشتناک است و فشردگی در داخل واگن‌ها عجیب.

خطوط مترو توکیو بسیار پیچیده است و تقاطع‌های فراوانی دارد از این روی اکثر افراد از برنامه نرم‌افزاری خطوط مترو برای پیدا کردن مقصدهای کمتر آشنای خود استفاده می‌کنند.

خرید بلیت نیز به صورت اتوماتیون است و برحسب مسافت و خطوط مختلف قیمت‌ها تفاوت دارد. داخل واگن‌ها نیز بسیار راحت و تمیز و پر از تابلوها و برنهای تبلیغاتی است.

بخشی از نقشه خطوط مترو توکیو

تمام ایستگاه‌های مترو شماره دارند و درون واگن‌ها قبل از رسیدن به هر ایستگاه از طریق بلندگو به زبان ژاپنی و انگلیسی نام ایستگاه اعلام می‌شود همچنین تابلوهای الکترونیکی داخل واگن‌ها ضمن نشان دادن نام ایستگاه‌ها به انگلیسی و ژاپنی، شماره ایستگاه‌ها را نیز به نمایش می‌گذارند. با این احوال احتمال اینکه یک ناآشنا به مترو توکیو در سفرهای اول خود در میان انبوه ایستگاه‌ها گم نشود بسیار زیاد است. تابلوهای راهنمایی

در شهرها با مشارکت پلیس و شهرداری تابلوی متعدد راهنمایی و رانندگی در خیابان‌ها و بزرگراه‌ها نصب است تا رانندگان از دستورات، هشدارها و راهنمایی‌ها خبردار شوند. اما در شهرهای ژاپن از جمله توکیو این تابلوها بسیار نادرند. آنها بخش بزرگی از این اطلاعات را به کف خیابان‌ها منتقل کرده‌اند، تا تصویر شهری کمتر مخدوش شود. تغییر محل تابلوها به سطح حتی در پیاده‌روها نیز دیده می‌شود. روی سنگ‌فرش پیاده‌روها انواع اطلاعات در قابل تصویرهای کلیشه‌شده و رنگ‌ها نقش بسته تا عابران و دوچرخه‌سوارها بدانند که چه رفتار ترافیکی داشته باشند.

چراغ‌هاي راهنمايي نيز به يك زنگ يا به تعبيري ملودي آرام بخش متصل هستند. با سبز شدن چراغ عابر اين ملودي ملایم پخش مي‌شود تا نابینايان بدانند که اجازه حرکت دارند.

کسي که وارد اين شهرها مي‌شود باور نمي‌کند که قدم در توکيو 13 ميليوني يا شهرهاي دو ميليوني گذاشته است. به غير از مراکز بزرگ خريد يا ايستگاه‌هاي زير زميني مترو، همه شهر آرام است. کمتر صدائي وجود دارد. مسلماً در اين شهرها کارگاه‌ها و مراکزي است که توليد صدا مي‌کنند ما صدائي شنیده نمي‌شود. حتي صدائي خفيف اگزوز اتومبيل‌ها نيز آنقدر موثر نيست که احساس صدائي مزاحم کنيد. قدم زدن در شهر خيابان‌هاي ساکت که مي‌توان صدائي وزش باد در لابلای برگ‌ها يا برخورد باران با سطوح مختلف را شنيد تجربه‌اي خوشايند است.